

Hubáčka nenapodobitelným způsobem navazuje na přirozenou siluetu hory Ještěd a do úzké špičky protažený kužel plynule dotváří základ načrtnutý přírodou. Vysílač na Černé hoře ale nestojí na „špičatém kopci“, nýbrž na mohutné „krkonošské bublině“, z jejíž vrcholové plošiny vyčnívá.

A ještě jeden rozdíl tu je, pro turisty bohužel nepřijemný. V Ještědské věži je restaurace a vyhlídkový ochoz, kdežto bezprostřední okolí vysílače na Černé hoře je veřejnosti uzavřené. Restaurací je však na Černé hoře dostatek. Najíst se a odpočinout si od lyžování si můžete v Horském hotelu, Sokolské boudě nebo u Kábrtovy boudy.

FOTO: VÁCLAV TRACHTA

Kamenná busta Krakonoše u autobusového nádraží

Radost uděláte na Černé hoře i dětem, které se teprve učí lyžovat. Právě mezi Sokolskou boudou a Horským hotelem se rozprostírá pozvolná louka se dvěma vleky, jejichž sklon je přesně takový, aby se to začátečníkům rozjelo „tak akorát“. Řada z těch, kteří si užívají tříkilometrový sjezd až dolů do Janských Lázní, se učila v Krkonoších lyžovat právě tady.

Škodolibé okolí Černé hory

Kromě sportovců lanovka vyvází na vrchol i skupiny typických městských výletníků. Ani oni se totiž na třináct set metrů vysokém krkonošském vrcholku nenudí. Z Černé hory vede čtyři kilometry dlouhá

cesta do Pece pod Sněžkou. Cesta je široká a bezpečná, bez dlouhých prudkých klesání a stromy ji chrání před poryvy větru. Lze si vybrat i kratší vycházku k Černé boudě, která je od lanovky vzdálená přibližně kilometr. Pokud se vydáte od Černé boudy dál, dejte si pozor. Lesní cesta totiž po několika stech metrech nabírá na chvíli prudší spád k místu zvanému Václavák – pro nezkoušené běžkaře je to zrádné místo. Kdo není připraven, nemusí dojezd na Václavák ustát... Ale ve skutečnosti to není nijak nebezpečné místo, jen trochu škodolibé. Rozhodně se nenechte tímto přátelským šfouchancem od Krakonoše odradit. ●

VÁCLAV TRACHTA

Kam z Janských Lázní

Janské Lázně mají kabinkovou lanovku, která před více než dvaceti lety nahradila nejstarší českou visutou dráhu a pohodlně vás vyveze o 566 m výš na Černou horu, odkud vede hned několik cest. I když – upřímně řečeno – hřebenová je jen jedna cesta, jakože je jen jeden hřeben mezi Černou a Liščí horou, který se za ní u známého bufetu Na rozcestí lomí k Luční hoře. Všechny ostatní vedou dolů. Chcete-li šetřit výškou a zároveň se do Janských Lázní vrátit, alespoň kus cesty půjdete dvakrát. Neznáte-li Krkonoše opravdu důvěrně, přesvědčíte se, že

cesta druhým směrem je téměř úplně nová. Předpokládáme nejprve, že jste vyjeli z Janských Lázní na Černou horu lanovkou. U její dolní stanice je velké parkoviště. Pojdme počítat délku jednotlivých námětů: z Černé hory od Sokolské boudy na bufet Na rozcestí je to s červenou značkou provázenou v otevřené krajině tyčovým značením 10 km, dál vpravo přes Výrovku na Luční boudu 4 km. To máme tam i zpět 20 nebo 28 km. Nemusíme-li se vracet, lze doporučit po 12 km z Výrovky sjezd po zelené do Pece pod Sněžkou (5 km), což vydá na 17 km dlouhý výlet, který méně zdatní na počátku sezóny ocení.

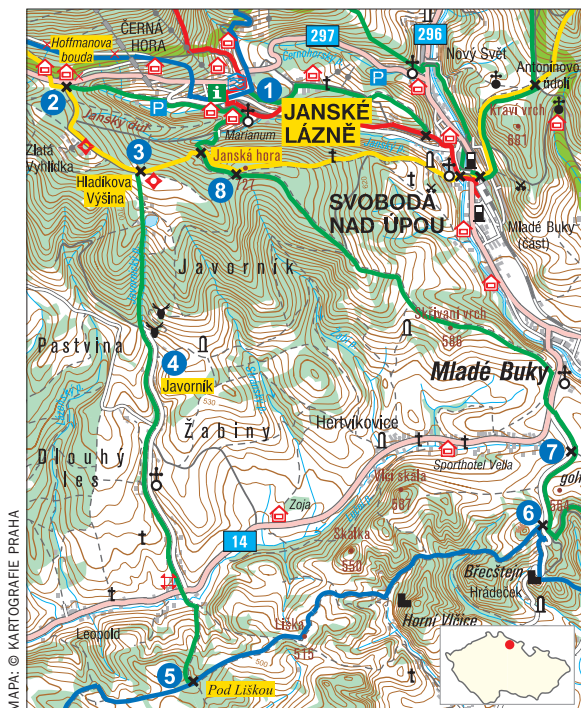
A teď jednu trasu pro ty, kteří nestojí o krkonošské hřebeny a – ponechávám předpokládáme, že není dost sněhu – klidně sejdou dolů a druhou stranou se odvážně vrátí. Začneme v Janských Lázních na náměstí a po zelené kolem kabinové lanovky dojdeme na rozcestí u Hoffmanovy boudy. Tady uhneme doleva se žlutou dojdeme k chatě Zlatá vyhlídka a pak na velkolepou vyhlídku na Hladíkově výšině. Zde od žluté vpravo začíná zelená, po které chvíli s výhle-

dem a pak lesem podél Javornického potoka sestoupíme na silnici. S houstnoucím osídlením, držíc se však jen silnice, procházíme Javorníkem až k hlavní silnici. Javorník byl dřív samostatná obec, teď je osadou Rudníku. Na zdejšímu statku si po roce 1945 odpýkávaly trest promínení osobnosti protektorátního režimu. Ve střední části táhlé osady je barokní kostel sv. Martina s cenným interiérem. V dolní části, kde silnice z Javorníka ústí na hlavní silnici, jsou zbytky tvrzí. Překročíme silnici a stoupáme otevřenou krajinou, pak mezi lesíky a nakonec lesem k rozcestí pod Liškou. Na avizovaný vrch Lišku se dostaneme, když se na rozcestí dáme s modrou doleva. Chvilku jdeme otevřenou krajinou s výhledem na Krkonoše, ale brzy sejdem do lesa k potůčku a pak na dohled od místní komunikace. Sestoupíme k ní na křižovatce Nad Hrádečkem. Po silnici se vracíme kolem golfového hřiště do Krkonoše. Projdeme okrajem Mladých Buků a poblíž kostela sv. Kateřiny odbočíme ze silnice vlevo. Cesta okrajem lesa stoupá nad mělké údolí Úpy pod Skřivaní vrch a pak už vytrvale, i když ne prudce stoupáme souvislým lesem na předurchol a pak na vlastní Janskou horu bez výhledu. Sestoupíme k potůčku poblíž Rudolfova pramene, žlutá, která nás dostihla na vrcholu se opět oddělí, a stoupá na nám již známou Hladíkovu vyhlídku a my se kolem chaty Vesna a novogotického kostela sv. Jana Křtitele vracíme do Janských Lázní. Snad své předzimní procházky, na které sice neleží žádný turistický „trhák“, nelitujeme.

JAN STRÁSKÝ

Autor je místopředsedou Klubu českých turistů, bývalý ministr a premiér

Mapa: Krkonoše, turistická mapa 1:50 000, edice KČT č. 22

MAPA: © KARTOGRAFIE PRAHA